

MŮJ MILÝ DENÍČKU™

Nej kámoška může
být jen jedna!?

Jim Benton

FRAGMENT

Můj milý deníčku
Nej kámoška může být
jen jedna!?
také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Jim Benton
Můj milý deníčku – Nej kámoška může být
jen jedna!? – e-kniha

Copyright © Fragment, 2014

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Příběhy z Mackerelské základní školy
od Jima Bentona

**MŮJ
MILÝ
DENÍČKU™**

*Nej kámoška může
být jen jedna!?*

Jamie Kellyová

DEAR DUMB DIARY™ –THAT’S WHAT FRIENDS AREN’T FOR
Copyright © 2010 by Jim Benton

Pro mého tátu Roberta Daniela Bentona

Děkuju svým NNK v nakladatelství Scholastic:
Steveu Scottovi, Cheryl Weismanové,
Susan Jeffersové Caselové, Anně Bloomové
a NNNK Shannon Penneyové.

A zvláštní díky patří NNŽ Mary K.,
a NNN Kristen Leclercové.

TENHLE DENÍK JE MAJETKEM

Jamie Kellyové

Škola: Mackerelská základní škola

Nejlepší kamarádka: Isabella, kterou jsem si VYBRALA za kamarádku a kterou mi NENACPALI do krku.

Oblíbená příšera: Asi vlkodlak, protože se nejvíc podobá yorkšírovi.

Jak poznat, jestli je někdo tvůj kamarád: To se nedá.

NEČTI
MŮJ DENÍK!!

To by
KAMARÁD
nikdy
neudělal!!!

A jestli **NEJSI**

můj kamarád...

Víš co?

BUM!

Ted' už **JSI!**

**TAKŽE
OKAMŽITĚ
PŘESTAŇ
ČÍST!**

Drahý čtenáři mého milého deníčku,

víš určitě, že smíš číst deník někoho jiného?
To přece není moc kamarádké, nebo je?

I kdybys byl můj kamarád, neznamená to, že máš právo si tohle číst. Naopak si myslím, že máš ještě menší právo, protože existují jistá pravidla kamarádství, která kamarádi musejí dodržovat.

A jestli nejsi můj kamarád, kvůli tomu, že čteš moje **DŮLEŽITÉ, OSOBNÍ, SOUKROMÉ** zápisky, tě nebudu za kamaráda chtít.

Jestli jsi jedním z těch lidí, kteří se stali automaticky mými kamarády díky nějaké situaci, v níž jsem se nedobrovolně ocitla, taky **AUTOMATICKY** nesmíš číst můj deník.

Takže si to zrekapitulujme. Tohle jsou
Pravidla pro čtení deníku, která určují,
kdo ho smí (a kdo NE) číst:

KAMARÁD: Ne.

NEKAMARÁD: Taky ne.

AUTOMATICKÝ KAMARÁD: Automaticky ne.

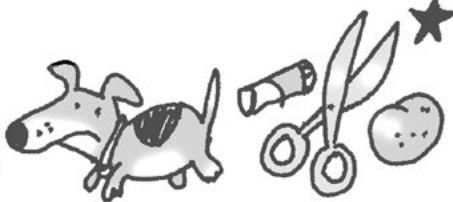
RODIČ NEBO JINÝ DOSPĚLÝ OBČAN: Ne.

POLICIE: Dobře, ale všechno, co je tu
trestné, jsem si vymyslela.

Takže, pokud nejsi od policie, tímto
prohlašuji, že všechno v tomhle deníku
je pravda, nebo přinejmenším natolik
pravda, jak je třeba.

Níže podepsaná

Jamie Kellyová

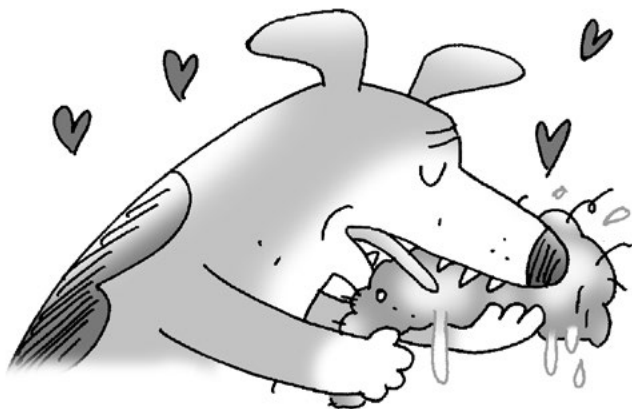

Neděle 01

Milý deníčku,

víš, jak se líbají lidi ve filmech, když jsou zamilovaní, jako by se snažili vycucnout věc, která uvízla tomu druhému mezi zuby? Můj pes Prevít má hračku, se kterou se s oblibou takhle vášnivě líbá. Nebo ji možná žužlá, to nevím. Těžko říct. Je v tom spousta ÚSTNÍ AKCE a očividně nějaké hluboké city.

Lidé od filmu dokážou během těchto scén omezit množství pěny u pusy na minimum, což se Prevítovi bohužel nedaří. Zřejmě proto, že herci jenom PŘEDSTÍRAJÍ, že se milují. Prevít, což je odporné, svoji lásku nehraje.

Říkám té hračce Žužla. Nikdo z nás neví, co to bylo původně – možná plyšový méďa, možná spodřary. Ale všechno, co bígl takhle moc MILUJE tolik let, získá vzhled, který lidský mozek nedokáže identifikovat. Tak velkou sílu mají bíglůvské sliny.

Nedávno, když i na mě bylo to mlaskavé, slintavé ožušlávání a puch psích slin moc, jsem se rozhodla, že Žužlu vyhodím. S odpadkovým košem jsem došla k Prevítovi, klekla si a štítivě vzala tu odpornou hračku za ucho nebo za pas nebo co to vlastně bylo.

A Prevít začal ROZZUŘENĚ štěkat a vrčet, že jsem se tak vyděsila, až jsem vyskočila na prádelník. (Vypadal úplně stejně jako vlkodlak v tom filmu o vlkodlakovi, který chci strašně moc vidět.)

Naštěstí udržuju pokoj šíleně přecpaný věcmi a mám v dosahu tolik serepetiček, že jsem je na něj mohla házet, dokud jsem ho nezahnala na ústup. Kdybych měla v pokoji tak uklizeno, jak máma chce, klidně by mě mohl rozzuřený bígl roztrhat na kusy.

Lidi, kvůli vlastnímu bezpečí si v pokoji udržujte binec.

Kromě tlustého starého bígla jménem Prevít teď máme ještě jeho PSÍ DCERU Prévinku, kterou jsme získali díky Prevítově neschválenému sňatku s ANGELININOU fenkou Žemličkou. (Proč ti to všechno znovu vykládám, deníčku? Přece si to pamatuješ, nebo ne?)

Zpátky k Prévince: dneska ráno se Prévinka dokolébala k Prevítovi – který se právě vášnivě věnoval své milované Žužle – chňapla po ní a vši silou zabrala.

Okamžitě jsem vyskočila na prádelník a mrskla mu přímo na jeho tesáky keramickou pokladničku ve tvaru medvěda. Čekala jsem, že přejde do svého režimu tlustý vlkodlak-pes, ale on... nic.

Ve skutečnosti dokonce trochu zavrtěl ocasem. (Nikdy nevrčí ocasem, takže to luplo jako pytel starých kloubů.) Potom mu Prévinka Žužlu vytrhla, vyskočila na postel a začala ji nechutně ožušlávat sama. Prevít opravdu NECHAL SVÉ PSÍ DCERĚ JEDINOU VĚC, KTEROU ZBOŽŇOVAL NEJVÍCE NA CELÉM SVĚTĚ Najednou mi něco došlo: *chci spálit ten přehoz na postel.*

Taky: Prevít je větší trouba, než jsem si myslela.

Jejda. Právě jsem si vzpomněla, že mám zavolat Isabelle, aby se k nám dneska přišla učit matematiku. Bála se, že propadne a bude muset chodit o prázdninách do letní školy.

Ne že bych jí mohla nějak pomoci. Mně matematika taky moc nejde. Vždycky mi připadalo, že je šíleně chladná a lhostejná.

Učitelka tvrdí, že DVĚ plus TŘI rovná se PĚT, ale nikdo se nezeptal té chudinky DVOJKY, jestli se vůbec chce sečíst s TROJKOU, a teď, když DVĚ plus TŘI je dohromady PĚT, mají spolu až do konce života kamarádřit nebo tak něco? Jen proto, že to řekl nějaký matematik? A možná je to jen můj pocit, ale SEDMIČKA vždycky vypadá, že má něco za lubem.

Nesnáším matiku.

KDYBYCHOM PROSTĚ PŘESTALI POČÍTAT, ANI
BYCHOM MATEMATIKU NEPOTŘEBOVALI –

iPOD

CENA:

NĚKOLIK VELKÝCH
HRSTÍ PENĚZ

JE TO TAK
JEDNODUCHÉ!

BANÁNY

CENA:

MIMIŇKOVSKÁ
HRSTIČKA PENĚZ